

Kapitel 3:

Det var svært, men uundgåeligt, at skulle afskedige og dermed ødelægge et godt band. Smith fik samlet en ny gruppe bestående af musikere fra Amerika, Philippinerne, Rusland og Tyskland og orkesternavnet blev nu "Whitey Smith's International Band".

"During the next six months, I made more money than I did with my all-American outfit. I'll admit it wasn't the same. The music wasn't as good and it wasn't as much fun. But the crowds were almost as big and I carried out my contract and paid off my debts."

Men udsigterne var usikre, og det var nødvendigt at omlægge fremtidsplanerne: "I walked out and sailed to San Francisco to find what the word 'depression' meant. The first thing I did was to go home to Mama and Papa Schmidt. Things were different this time but I tried not to let my parents know about it. I was no longer on top of the world. I had made my splash in Shanghai. I didn't know where I was going and I was once again just plain Sven Eric Heinrich Schmidt, a few years older and only a few bucks richer than when I sneaked over the back fence with my set of drums that Papa Schmidt bought with his last sixtyfive simoleons. Only I didn't fool Mama Schmidt one darn bit."

Whitey Smith prøvede forgæves gennem nogle måneder at finde engagement. Men havde ikke heldet med sig, før end han løb på en tidligere bekendt, Walter Beban (en saxofonist, der i februar 1921 var en kendt solist og indspillede med Art Hickman's St. Francis Hotel Band). Beban var radio show producer for National Broadcasting System med sit eget program, Spotlight Review. Walter Beban lovede at skaffe Smith prøveafleggelse med sit orkester. Smith havde selvsagt ikke nogen gruppe, men han kendte til et 16-mands-orkester, der havde øvet i tre måneder til et hotel job, der faldt til jorden. Smith overtog ledelsen af orkestret, og var den første, der aflagde prøve i det ny San Francisco National Broadcasting Studio. Andre orkestre, heriblandt Lauffner and Phil Harris' St. Francis Hotel Band, var også med i opløbet. NBC skaffede et par one-nighters, medens man ventede på afgørelsen, men orkestermedlemmerne sivede til andre bands. På et tidspunkt modtog Smith tilbud om et engagement hos Calneva Lodge, Lake Tahoe, nær Reno. Han udvalgte de otte bedste musikere i orkestret og slog til for resten af sæsonen. Tre uger senere kom - forgæves - tilbud fra Davenport Hotel, Spokane, Washington, der havde egen radiostation.

En aften i Lake Tahoe faldt Smith i snak med en velhavende enke, der blev interesseret i hans fortid i Kina, og gik ind på at investere USD 6.000 i en Shanghai natklub. Efter visse trængsler, bl.a. et mislykket ophold i New York, slap Smith ud af sin kontrakt med Bones Remmer og Bill Graham i Calneva Lodge, og afsejlede fra Vancouver med S.S. Empress of Russia til Shanghai. Han havde adviseret sin ankomst per telegram og blev modtaget 12 mil nede af Whangpoo River af et stort messing orkester samt et banner med "Welcome back to Shanghai, Whitey Smith". Stor avisomtale og fest.

Nanking Road ca. 1931

Natklubben "Cinderella Club" blev etableret i Hall & Holtz Building på Szechuan nær hjørnet af Nanking Road og var i gang med en sværm af kunder, inden man fik set sig om - der var plads til 300 mennesker, men antallet af gæster var som regel 400. Smith fik etableret eget band og egen radiosender. Omsætningen var så stor, at den velhavende enke fik tilbagebetalt sin investering på de 6.000 dollars i løbet af ingen tid.

Man havde forudset og planlagt alt - bortset fra "The Manchurian Incident" i september 1931, hvor japanerne angreb South Manchurian Railway. I begyndelsen af 1932 var der totalt udgangsforbud aften og nat. Lørdag dog først kl. 21.00 - så gæsterne måtte overnatte i klubben. Efter fire måneders uroligheder var Smith tilbage, hvor han begyndte - med tusinder og atter tusinder af dollars i gæld. Han fik overtalt en kineser til at overtage såvel gæld som natklub.

Derefter blev han partner med en kinesisk bankmand Mr. Low - forretningsobjektet var natklubben "Rose Room" i Plaza Hotel. Smith fik et band og et show stablet på benene, men Mr. Low kunne ikke holde finansielt.

Overtro om "uheld" lukkede nu Smith ude fra nattelivets muligheder i Shanghai, og han vendte sig atter mod Japan.

Tidligt i 1933 ankom Smith og hans 12-mands All American Orchestra til Kobe med endnu et velkomstbanner "Welcome to Japan, Witty Smith"! i sigte. Man havde seks dage til at indstudere nyt repertoire inden en uges optræden på Imperial Theater i Tokyo. Dernæst fire uger på et stort teater i Osaka. Denne gang var humlen, at der var et ledsagende kor på

Imperial Theater, Tokyo

150 nubile japanske yndigheder: "I was handling twelve wolves - all my musicians were like hounds for the women. One of the females had been seen kissing one of my Americanos behind the scenes. This apparently really shook the place up because Witty Smith and His Band were fired."

Tilbage i Shanghai forsøgte Smith sig som forretningsmand, men usikkerhed/depression gjorde sig nu gældende. I forsommeren 1933 fik Smith endelig engagement på "Edgewater Mansion Hotel" i Tsingtao - up the coast from Shanghai. Efter mindre end to måneder krakkede såvel hotellet som banken i Tsingtao. Smith måtte fritstille orkestermedlemmerne og han begyndte som MC i "New Paramount Night Club" i Shanghai. Her traf han sin næste kone Helen.

Baren i "New Paramount Night Club"

Rickshaw tilkørsel foran "St. George's Club & Restaurant"

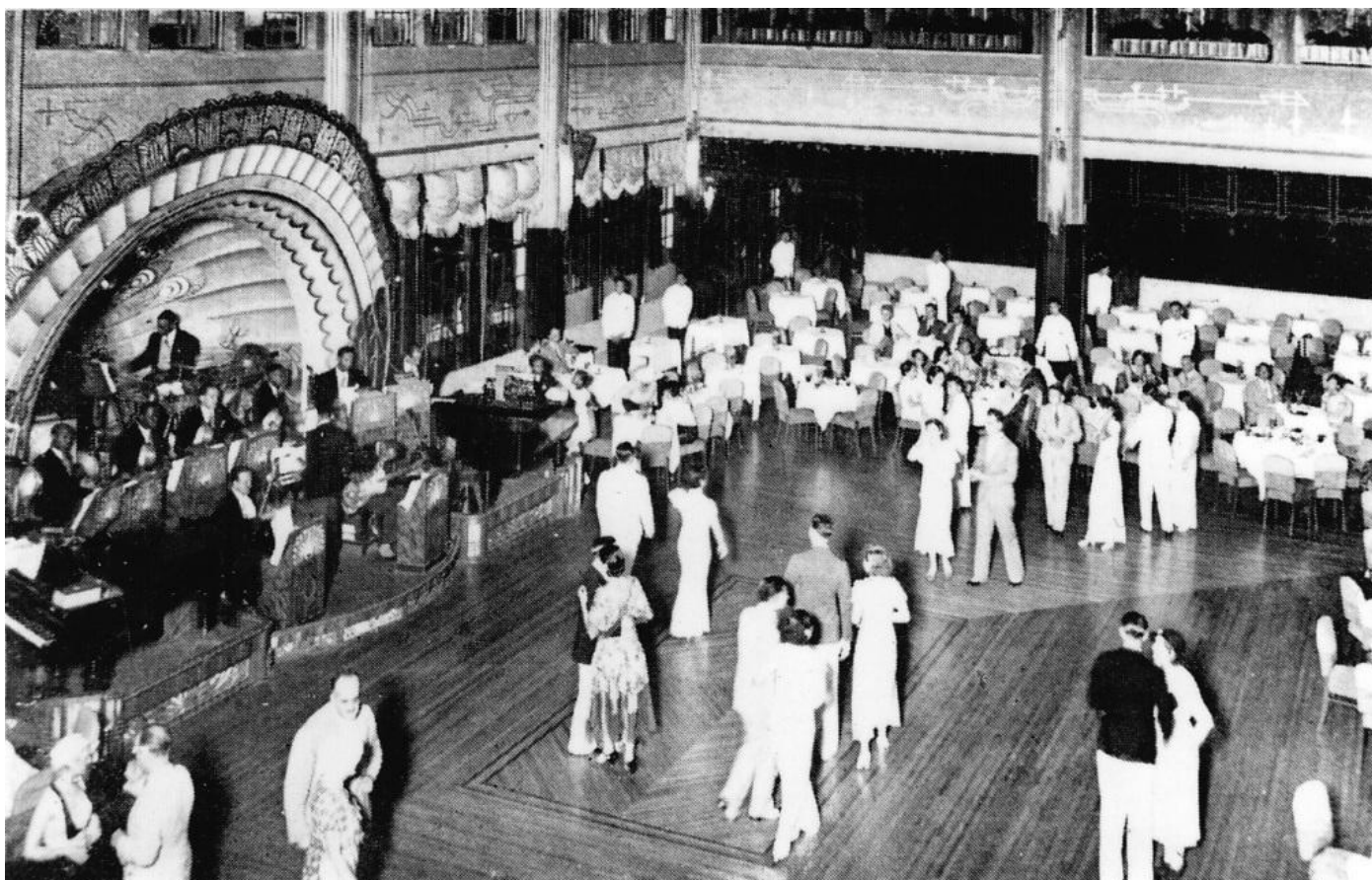
Kort tid efter samlede Smith en kvartet og fik engagement i "Jimmy's Kitchen" i Chefoo, en af de amerikanske flådebaser. Da sommeren var forbi, gav ejeren Jimmy James ham engagement på en klub "St. George's" i Shanghai, hvor kvartetten broadcastede hver aften via radio RUOK. Men hyre fik Smith ikke meget af, kun naturalier - så da "New Paramount Night Club" tilbød Smith og hans kvartet engagement, sprang han til. Der var stadig krigsuroligheder, alle var nervøse, og da "Paramount"-jobbet havde givet lidt penge, valgte Smith at etablere sin egen "Little Club" i Chefoo. Der var plads til 60 mennesker, og Smith havde sin All American kvartet med sig. Men marinere fra flådebasen var stridslystne herrer, og klubbens interieur blev jævnlige splittet ad - så det var ikke nogen altfor givende forretning. I 1937 var spændingen mellem kineserne og japanerne på sit højeste, og US Navy trak sig pludseligt ud af Chefoo.

Whitey Smiths kone Helen havde i mellemtiden fået job med en dansetrup i Manila, og da den amerikanske konsul meddelte, at alle amerikanere skulle evakueres - enten til Staterne eller Manila - var Whitey Smith ikke i tvivl. Han fik overtalt Jimmy James til at overtage såvel "Little Club's" aktiver som passiver, og rejste derefter til Manila med U.S.S. "Chaumont". Fattig, men fri. På grund af dårligt vejr var landgang ikke mulig i Hong Kong (hvor Smith havde håbet på

økonomisk hjælp via diverse bekendtskaber). Samme uheld overgik destroyeren U.S.S. "Perry" - der var lettet i al hast fra Chefoo - som netop ankrede op ved siden af "Chaumont". Smith blev nu prajet af "Perry"s commander. "Whitey, how much do I owe you?" Adskillige andre af "Perry"-besætningen stak ligeledes deres uindløste gæld ned i tomme tomatdåser, hvilke derefter i glideflugt, mellem de to skibe, regnede ned over Whitey Smith. Oven i købet fulgte diverse forsyninger af tidsskrifter og øl. Smith blev kaldt op til kaptajnen, der ville vide "Who the hell are you anyway?" Smith fik hurtigt udtalt de forløsende ord. "Well, Mr. Smith!" sagde kaptajnen, "I have never seen anything like it in all my experience. Talk about luck. Those men just got paid twenty minutes ago."

Visse kilder anfører eksempelvis, at Whitey Smith havde engagementer (ikke dokumenteret) i "Cathay Hotel" c. 1930 og "Metropole" samt den her viste "Canidrome", Shanghai Race Course, hvor trompetisten Buck Clayton spillede 1934-36 med sit orkester (som nogle mener, blev udvalgt til formålet af Whitey Smith, men det var nu nok mere sandsynligt, at pianisten Teddy Weatherford (ex Erskine Tate's Orkester) var den formidlende kraft).

Dansant på "Canidrome". Tidspunktet er ukendt, og orkestret består tilsyneladende af farvede musikere - det kunne være Buck Clayton's.

Således rimeligt velbeslået landede Whitey Smith i Manila. Manager Andy Anderson fornyede et tre år gammelt tilbud, og Whitey Smith blev nu MC for aftenshow'et på "Manila Hotel". Desuden dannede han et mindre orkester af philippinske musikere, som spillede one-nighters. Bandet klarede sig til at begynde med ikke godt med den amerikansk betonedede musik, men da man gik over til at spille de kinesisk afstemte arrangementer, steg populariteten. Orkestret fik engagement på Ed Mitchell's "Rhonda Grill", som imidlertid var 'off limits' for de amerikanske styrker, og derfor ikke rentabel. Endnu engang stod Smith uden engagement og band.

Et lykketræf på travbanen satte humøret i vejret, og heldet var endnu ude, da en tysk restaurantejer Mathias Kraut tilbød ham partnerskab i en restaurant og natklub "Metro Garden and Grill" i Metropolitan Theater Building. Kraut havde hørt om Smiths virke i Shanghai, og ønskede kun hans ekspertise som kapitalandel. Smith hyrede et 10-mands-orkester - og en alternerende hawaii-kvartet - og fik stedet organiseret og istandsat. En US flådeafdeling på sytten skibe havde netop lagt ind i Manila Bay, og Smith åbnede med et brag den 15. november 1938. Ved midnatstid løb man tør for øl og whisky, men alle gæsterne var villige til at fortsætte fornøjelserne på basis af rhinskvin og diverse likører.

1939 forløb så godt, at Helen og Whitey Smith giftede sig. Bill Barnum fra Pabst Beer tilbød tre ugentlige halvtimes radiotransmissioner af showet fra "The Metro", og Smith selv fik en særlig feature, hvor han fortalte om løst og fast fra Manila. Han præsenterede også verdensberømtheder som bokserne Jack Dempsey, Joe Louis og Rocky Marciano.

Pabst aftalen fortsatte indtil krigsudbruddet, og the US Navy havde på det nærmeste hovedkvarter i "The Metro". Fremtiden så lys ud, og Smith planlagde en rejse hjem til San Francisco, da Mama Schmidt var blevet syg.

Netop på tærsklen til fornyet succes, bombede japanerne Pearl Harbor den 7. december 1941. Alle havde forventet krig med det aggressive Japan, men da japanerne for alvor slog til, kunne næsten ingen tro det. Dagen efter bombede japanerne Manila, og landsatte okkuperingsstyrker. På baggrund af kompagniskabet med tyskeren Kraut, og Smiths eget tyskklingende navn, opstod øjeblikkeligt problemer med den allierede administration i den korte fase, inden japanerne fik overtaget. Smith blev endda på det nærmeste anklaget for at være nazistisk spion. Helen og Whitey Smith besluttede at fortrække til bjergegne udenfor Manila, hvor de holdt sig skjult på forskellige lokationer frem til slutningen af 1942. Smith havde i tide omsat det meste af sit bankindestående til diamanter, og Helen og han udvalgte sig en bjergside uden for Los Baños, hvor de begravde deres ejendele. Under de forskellige flugtmanøvrer havde termitter været særdeles plagsomme, blandt andet havde de ædt flere sider i Smiths pas, så det eneste, der var tilbage af stillingsbetegnelsen "Musician" var bogstavet M. Da det blev for risikabelt fortsat at være på flugt og møde bevæbnede japanske militærpatruljer, overgav de sig frivilligt til besættelsesmagten - sammen med en lille flok amerikanske missionærer og præster. Det tilbageværende "M" i passet fik japanerne til at antage, at Helen og Whitey Smith også var missionærer - hvilken slags personer japanerne trods alt ikke skød på stedet.

Parret tilbragte de næste to og et halvt år som japanske krigsfanger i Santo Tomas Internment Camp.

Santo Tomas (Los Baños) var oprindelig Manilas universitet.
Nogle ægtepar, heriblandt Smiths, fik lov til at bygge sig hytter til privatlivets forebyggelse

Mange af fangerne døde, blev halshuggede eller torturerede ihjel. Den 3. februar 1945 buldrede en amerikansk tank gennem den barrikaderede port til Santo Tomas. Man fik pø om pø normal føde i stedet for afkog af bananplanterødder eller dyreknogler. General MacArthur erklærede Manila for befriet, men kampene i tiden efter lagde imidlertid 2/3 af byen øde. Efter at være kommet over udmagringen forlod Helen og Whitey Smith lejren i løbet af marts måned.

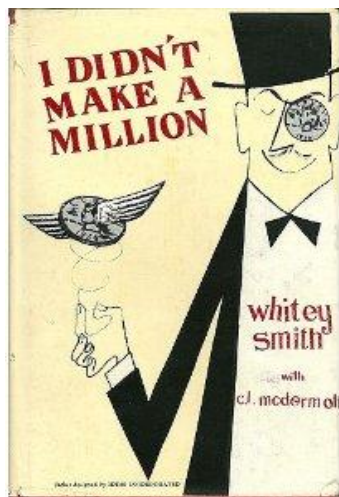
Metropolitan Theater Building, Manila - før og efter krigen

Bankerne var stadig lukkede, så Smith kunne ikke hæve sit indestående, hvorfor han søgte efter sine nedgravede ejendele. Men dels kunne han ikke længere genkende den fjerne skråning, der var ændret af krigens spor, og dels huserede stadig flygtede japanske soldater i bjergene. "The Metro Garden and Grill" var i miserabel stand, og Smith tillod US-tropperne at anvende hans borde og stole i hærens officersmesse. Imidlertid skulle militæret videre i retning mod Japan, og da de returnerede Smiths inventar, fulgte der maling, rør, brædder, planker, elkabler, lyspærer osv., med således, at han havde rigeligt til at påbegynde etablering af et nyt sted. Andre militære forsyninger blev også efterladt hos Smith, og langsomt blev "Ye Old Mansion" - i nærheden

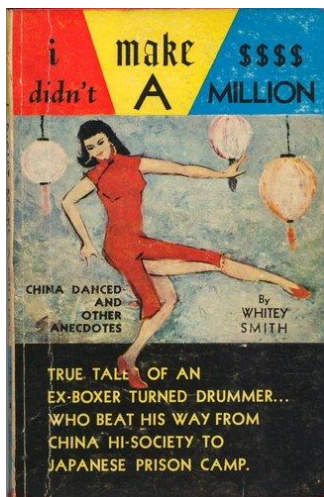
af præsidentboligen Malacañang Palace - etableret, dog med visse andre involverede partnerinteresser.

Medens Smith var travlt beskæftiget med dette arbejde, havde hans kone Helen gennemstøvet den ene bjergside efter den anden, og det lykkedes hende til sidst at lokalisere det afmærkede træ, hvor metalboksen var begravet. Indholdet var urørt - endelig viste forsynet sig fra en formildende side.

Da Smith havde fået "Ye Old Mansion" genetableret, solgte han sin ejerandel fordelagtigt. Og fik ved et tilfælde købt "Club El Cairo", som han åbnede den 4. januar 1946. Det var ny genopblomstringstider og endnu engang tjente Smith mange penge. I 1947 rejste han tilbage til Staterne på besøg. "El Cairo" var stadig en pengemaskine, men Smith forudså, at med Manilas genopbygning ville kundekredsen flytte til ny centerkvarterer i byen. Han og Helen trak sig tilbage til et selvbygget hus og med penge i banken. Men åbnede senere deres helt eget lille sted "Town's Tavern" (507, United Nations Avenue - ifølge et stempel i en af bøgerne), ligesom Smith i 1956 fik tid til at berette sine memoirer "I Didn't Make a Million" (Philippine Education Company, Manila). I 1966 blev det til endnu en erindringsbog, "Whitey of Shanghai".

Førsteudgave 1956

Genoptryk 1961

WS ca. 1955

Book Review

LAST OF THE GREAT SINGING MOHICANS

By Antonio Ma. Nieva

Meet Whitey Smith, purveyor of good luck and last of the great singing Mohicans of pre-war Shanghai.

Old and bakling, and gritty romanticist, he would snicker softly behind the bar counter at Town's Tavern and rupture you to laughing pieces with his salty jokes.

He has the photographic memory of an elephant, but you wouldn't want him to relive Eden.

No, by heavens, for he would enjoy nothing better than to unwrap one of these special titles about genetics, and such, and what intriguing episodes.

He is definitely earthier than Sinyavsky, or could you acquaint Abram Tertz with "creamy appendages and fallen-out Czarinas?"

And his story is endless, and it starts like . . .

Fabled Time

Once upon a fabled time, there was a Shangrila named Shanghai, nuzzling the very walls of China, peopled by rickshaws, pimply Eurasians, and a hundred dozen dancing white Russians exploded from the mainland by Bolshevik attrition.

And into this fairyland confusion danced a king-size leprechaun named Whitey, celebrated band-leader, former pork-and-bean boxer, frustrated pianist, mediator, friend of penniless sailors, raconteur extraordinary, irreproachable Beau Brummel, saboteur, part-time patsy, and armchair expounder of Omar Khayyam, the honorable tentmaker.

"Live now, for tomorrow you may die."

It's a phrase that carries meaning beyond a drunken potter sculpting wet clay into a vessel for flowers.

It's also a hurly burly Shanghaiander living a life as should be lived.

That first glance at Shanghai forever blotted out the uncertainty of Sven Eric Heinrich Schmidt, Danish, and gave birth to Whitey, dapper man about town.

"What a sight! Over the muddy river water, hundreds of junks blocked and congested the channel, impeding the traffic of sampans, ocean liners and sailing vessels of every conceivable registry funneling in and out of the busiest harbor in the world."

"Excitement bristled like stiff hair. Added to the general clamor, one could distinguish the curses and laughter of American sailors loading and unloading ships along the Whangpoo and its myriad go-downs and jetties . . . courageous traders bearing from India, dry goods and furs from both Americas . . . from the tip of the Horn to the Aleutians."

Very Hep

Hardly was there any cause for Whitey to ever feel out of place in this Oriental Cashbah. As quickly as he materialized on the screen, he was assimilated into the city's bacchanalian sphere shared by flashy European grandees of that era.

He was swish and mode, and as hep as the Bohemians of latter-day vintage.

"Shanghai life was like running the hundred yard dash. It was quite fast! Among those who had no trouble keeping up with the pace were an aloof group who casually referred to themselves as the 'International 400.' The 400 were comprised entirely of Americans and other foreigners."

"The local Chinese, although they had westernized their taste to the extent that brandy had become their favorite drink, seldom frequented the haunts of the 400."

That was during the pre-torties.

Then the war fever caught on, and — poof! — everything in that fantastic recreation of Oz became a memory.

And Whitey of Shanghai was transformed into Whitey of Manila.

Anmeldelse af Smiths opfølgende erindringsbog WHITEY OF SHANGHAI (*From the Barbary Coast to Blood Alley - royalty, con-artists and finks, they're all here*) (JMC Press, Manila, 1966) fra avisen The QUAN (Philippine Defender, april 1968). Forfatterpseudonym Sven Eric.

Internet blog, januar 2010: *In 1968 while stationed in the Philippines, I made the acquaintance of a gentleman named Whitey Smith. Whitey and his wife Helen, both near 70, owned a small piano bar/restaurant in Manila. On the walls of the club, were pictures of Whitey with such notables as Chang Kai-shek, Madam Chang, Jack Dempsey, Fletcher Henderson, Pearl S. Buck, and many others.*

Over the next two years I got to know Whitey, and visited his establishment often. Whitey was a "jazz" band leader/con artist/ex boxer, who went to Shanghai from Oakland in the early 1920s. I spent many hours talking with Whitey and hearing of his exploits. Whitey is one of the most interesting characters it has been my pleasure to know. Unfortunately, the only recording I have been able to obtain of Whitey is on a CD called Oriental Illusions. Most, if not all of Whitey's recordings were only released in China. I would someday like to obtain an original 78 recording of Whitey and his band, but the odds are slim to none.

Halford E. Jones, september 2010: ". . . Whitey Smith var på den tid (1960'erne) indehaver af en af de fineste restauranter i Manila-bydelen Ermita. Han havde navngivet den "TOWN'S TAVERN", og sidste gang jeg var på de kanter, var den ombygget til en bank - Whitey Smith døde ikke så længe efter, at han havde påbegyndt sit otium. Men særligt denne restaurant satte standarden for, hvad jeg forventede andre lignende steder . . . man havde aldrig behov for at bede om at få vandglasset fyldt op, idet tjenerne altid var opmærksomme og opfyldte ens ønsker før end man med så meget som et øjekast havde antydnet noget. På bordene var der altid rene skåle med friske peanuts og pickles . . . væggene var dekoreret med signerede sort/hvide fotos af dignitarere, journalister, filmstjerner, berømtheder, embedspersoner . . . Whitey havde været i Shanghai, da japanerne erobrede byen, men efter krigen havde han - sammen med sin kone Helen (som kom fra en af de hviderussiske familier, der under revolutionen var flygtet til Kina) - etableret sig i Manila. Jo, TOWN'S TAVERN var et mødested for vestens journalister, diplomater fra de lavere cirkler, erhvervsfolk, agenter, forskere, og folk, der bare ville drikke og spise godt . . ."

Internet blog, september 2011: "Jeg mødte Whitey i 1968, da jeg var udstationeret på den anden side af Manila-bugten, Sangley Point. Blev introduceret af eksil-amerikanere - TOWN'S TAVERN var afgjort en storslået restaurant. Nogle af mit livs bedste måltider indtog jer dér . . . Foruden mad og udsmykning var andre attraktioner huspianisten Jerry, Whiteys kone Helen, det interessante/usædvanlige klientel og naturligvis Whitey selv.

Jerry glemte aldrig en melodi, og havde man én gang bedt om en bestemt, så spillede han den straks, når man trådte ind i etablissementet - for mit vedkommende var det "Some Enchanted Evening". Helen foretog lejlighedsvis gamle russiske sange. Dette sted var en fortryllelse for en 19-årig sømand.

Whitey var også fremragende til at huske ansigter, og han signerede sin anden bog "Whitey of Shanghai" for mig. Min tjeneste på Philippinerne udløb i januar 1969, men jeg kom tilbage i maj 1970 med U.S.S. "Coral Sea" - og styrede ved landgang straks mod TOWN'S TAVERN. Whitey sad ved baren, og da jeg trådte ind, kom han mig i møde, hilsende med et stort varmt smil og håndtryk: "Du ser godt ud! Et par ekstra pund, men det pynter på dig!"

Vi sludrede lidt og fik en drink. Da Jerry kom til og satte sig ved flyglet - med den storsmilende porcelænsbuddha anbragt midt på låget - var hans første melodi "Some Enchanted Evening" - i nogle få minutter kunne jeg ikke have følt mig mere hjemme noget andet sted end dér."

"THE QUAN", oktober 1960: *The last item was about Whitey Smith. Mr. Smith ran the "Metro Garden Cabaret" in Manila (Ed said that some of the old 31st Infantry men should remember skipping out of the Metro without paying.) Mr. Smith and his wife were interned at "Los Banos" during the war. Now Whitey has a place called "Town's Tavern" on Issac Peral (sic) Street in Manila. Tom Pritchard, who used to run a place called "Tom's Dixie Kitchen", is there with him.*

Alfonso Aquino, marts 2013: .... *There was this favorite haunt of mine in the glory years of the fifties and sixties called the "Town's Tavern", located along United Nations Avenue, near the Hilton Hotel in Ermita, Manila. Every night, it would be filled with tourists, locals, and foreigners. Watching these crowds, I developed an idea as to why they were attracted to this unpretentious joint. It was that Edith Piaf song - La Vie en Rose - and its exquisite melody. It was the Tavern's theme song and was sung by an aging white Russian chanteuse named Natasha, wife of the owner, Whitey Smith, a former band leader in whose set-up Dean Martin started his career, according to Whitey's autobiography. However, in this joint, the music is not provided by a band, but a piano and violin duo played to heavenly strains. The last time I went to the place around 1969, the couple was no longer the owners, and they were gone. But I could still remember one other song that Natasha sung - The Last Time I Saw Paris - from the movie based on a story by F. Scott Fitzgerald. It still gives me the shivers.*

Det er endnu ikke fastslået, hvornår Sven Eric Heinrich "Whitey Smith" Schmidt (eller hans kone Helen) døde, men flere udsagn indikerer, at det må have været omkring 1972. Andre kilder fastholder 1966, men det holder ikke på baggrund af ovenstående udsagn.

Barbary Coast Reborn in Pacific

By ROBERT TRUMBULL

(Wireless to The New York Times and The Gazette.)

Manila, October 17.—Once Manila was so beautiful it was called "The Pearl of the Orient." Today it is the dustbowl of the Pacific and also one of the ugliest, wildest, roughest, freest spending towns in the world where the dustcloud that hangs constantly over the city is exceeded in height only by the prices.

Traffic never stops day or night, and why there are not more accidents in the fantastic pattern of X-shaped intersections is a mystery

There are roughly 300 places calling themselves night clubs and here the art of chiselry reaches its apex. The so-called night clubs range from a bar in a tiny place, where the debris has been swept away in the bombed shell of a building, to the \$100,000 El Cairo Club which is almost as strikingly exotic as the figures on its wine list.

The largest place in town, though not the smartest, is the "Santa Anna", run by an American named John Canson who once hawked newspapers at the Brooklyn Bridge.

The "Santa Anna" is advertised as the "world's largest cabaret" and any dancehall with more floor space than Santa Anna's 25,000 square feet may now come forward to dispute Mr. Canson's right to the slogan. Dime-a-dance girls sit at tables lining the huge floor.

One of the better night spots patronized by leading Filipinos and American officers is a restaurant and bar owned by a one-time American sailor, Tom Pritchard, a Negro, who, before the war, ran "Tom's Dixie Kitchen" here. Tom specializes in tender steaks and imported Scotch—nine pesos per drink.

Another well patronized place is "Ye Old Mansion." Formerly the spacious home of Spanish grandees, it is managed by two former Santo Tomas internees, Whitey Smith and Doc Schaefer. Whitey once was a bandleader in Shanghai while Doc says with engaging candor that his

prewar profession was gambling. During his internment by the Japanese Doc's kindness to his fellow inmates—getting them food and medicine—earned him the sobriquet "Angel of Santo Tomas."

When Whitey and Doc were liberated from Santo Tomas by American soldiers, they turned, like everyone else, to the business they knew best. They borrowed money here and there, obtained the big private house, cleaned up the rubble the Japanese had left in the gracious hallways and wide staircases and gradually built a successful enterprise. They turned over the ground floor to homeless friends who had lost everything in the destruction of Manila.

A Syrian named John Ismail, who was a Major in the Philippine Guerrillas, and his partner Zoino Garcia, who looks and talks as if he were being played by Leo Carrillo, got \$100,000 together and built "El Cairo". It is a huge room lined with Sawali (woven split-bamboo) for tropical decor. Their overhead is 8,000 pesos a week of which the orchestra is paid 4,500 pesos—a price which might interest name bands in the States.

In spite of the high overhead, Ismail and Garcia keep "out of the red." The evening starts with a modest three-peso couvert, then spins into dizzy finance with imported Scotch costing six pesos per drink (seven pesos with soda or other mixer) Locally made liquors are three to four pesos. Dinner of soup, steak or chicken salad, dessert and coffee would be 15 pesos.

The war ruined everything in Manila. While many people lost everything during the three years of occupation much of what they lost went into the pockets of their fellow Manilans, including a few who ran a two-way racket of lending money at usurious rates, then selling food to the same borsary at black market prices.

NOTE I kilder/hjælp: "I Didn't Make a Million"/Sven Eric Smith 1956, Andrew David Field website "Shanghai Sojourns" 2018-19 etc (som henviser til LBRs oprindelige lancering af Sven Eric Schmidts saga), Graham Earnshaw, William Stewart (ex Smith familie), Eugene Marlow forfatter, div officielle internet notitser/fotos, The Call-Chronicle-Examiner/San Francisco, Ka Nupepa Kuokoa (Hawaii avis), US Consular Registration Certificates, Astor House Shanghai postkort, Majestic Hotel Shanghai postkort, Buck Clayton's Jazz World/Buck Clayton/McMillan Press/London 1986, Allan Rasmussen, Frits Schjøtt, British Movietone Newsreel 1929.